

Kristeligt Dagblad

SOCIALT UDSATTE

TEMAER / SOCIALT UDSATTE

Frataget følelsen af at høre til noget sted

21. feb 2008 00:00 KRONIK: Mange unge er dømt dobbelt ude, for begge de kulturer, som de i kraft af etnisk oprindelse eller bopæl kunne være tilknyttet, melder dem fra og lader dem ikke komme ind, skriver imam Abdul Wahid Pedersen

Abdul Wahid Pedersen

Hassan (opdigtet person) er født i Greve. Han er opvokset der, har gået i skole i byen, spillet på det lokale fodboldhold, har dansk pas, har aldrig boet noget andet sted, men til forskel fra en del andre borgere i Greve er Hassan lidt mørk i huden, og hans hår er sort. Hassans forældre kom som flygtninge til Danmark fra Bosaso i det nordlige Somalia i midten af 1990'erne, og Hassan er i dag 13 år gammel.

Hassan er vant til, når han taler med folk, at de spørger ham, hvor han er fra. Han er også vant til, når han siger, at han er fra Greve, at de så umiddelbart efter spørger: "Jamen hvor er du rigtig fra?" Når han så fastholder, at han faktisk er fra Greve, får han samme spørgsmål igen, men med lidt større understregning af det faktum, at selvom han er fra Greve, er dansk statsborger og altid har været det, så er han dømt ude. Han er perker. Han er udansk. Han er en fejlfarve. Det bedste, han kan kvalificere sig til, er at blive kaldt andengenerationsindvandrer. Ikke førstegenerationsdansker, selvom han er dansker og overhovedet ikke indvandrer.

Sidste år var Hassan med sine forældre en tur i Bosaso. Det var hans første besøg i forældrenes hjemland, og det var en meget stor oplevelse for drengen. Men han opdagede jo hurtigt, at selvom han i Danmark bliver betragtet som somalier, blev han i Somalia betragtet som dansker. Hans somalisk var så dårligt, at alle med det samme kunne høre, at han ikke var opvokset i landet, men kom fra et andet sted, også selvom han langt hen ad vejen lignede en hvilken som helst anden dreng fra gaden.

Hassan er, som jeg skriver indledningsvis, bare en opdigtet person, men han er også din nabo. Vi har tusindvis af unge mennesker i Danmark, der står i Hassans situation. De opfylder på alle måder alle de kriterier, der juridisk klassificerer et menneske som dansk statsborger, helt ned til den lille detalje at kunne forstå såvel det sagte som det usagte i det, som siges på dansk.

Disse børn, hvad enten de er 13 eller 18 år gamle, og uagtet hvorfra deres forældre end måtte være kommet, er danske borgere, som bliver dømt ude. Og det er majoritetssamfundet, som dømmer dem ude, dels ved den sprogbrug der er, dels ved den måde, de unge mennesker bliver behandlet på. Og dette er helt afgjort en af de ting, som får nogle af de unge mennesker til at vende vrangen ud. Også selvom de unge mennesker måske ikke selv forstår de mekanismer, der ligger bag, og hvorfor de føler, som de føler. Det er her vigtigt at huske på, at de faktisk er dømt dobbelt ude, for begge de kulturer eller samfund, som de i kraft af etnisk oprindelse eller bopæl kunne være tilknyttet, melder dem fra og lader dem ikke komme ind. De får ikke lov at være danskere, men de får heller ikke lov at være en del af forældrenes hjemlands kultur, og de bliver derfor i mange henseender ligesom et træ uden stærke rødder. Et træ uden stærk jordforbindelse.

Hvis et samfund skal hænge godt sammen, er sammenhængskraft en meget væsentlig ting. Sammenhængskraft opstår, når folk føler, at de hører til. Når de har rødder. Hvis man ikke føler, at man hører til i en bestemt sammenhæng, er det også vanskeligt at opbygge en følelse af loyalitet. Vi kender det alle fra vores helt nære forhold. Vi har alle en stor loyalitet over for vores egen familie, og den har vi ikke over for nogen anden familie på samme måde. Vi er en del af en bestemt familie, men vi er ikke en del af andre familier, og hører derfor ikke til i disse familier på samme måde.

Hvis man oplever eller føler, at man ikke får lov til at være en del af et givet samfund – for eksempel ved, at man direkte eller indirekte får at vide, at man ikke er dansker, til trods for

at man opfylder alle de tekniske krav, der normalt kvalificerer til denne betegnelse, bliver det overordentlig vanskeligt at opbygge en stærk loyalitet over for samfundet. Vi har i Danmark ganske mange unge mennesker, der biologisk og praktisk har to forskellige kulturer, de læner sig ind i, men de oplever alt for ofte, at begge disse kulturer eller nationer afviser dem som en del af sig. De bliver så at sige gjort rodløse og frataget enhver følelse af at høre til noget sted. Og derfor risikerer de også at miste enhver følelse af loyalitet. Den eneste loyalitet, de vil have tilbage, vil være til deres egen biologiske familie og til de andre jævnaldrende, der står i samme situation – i samme tomrum.

Denne mangel på loyalitetsfølelse kan i væsentlig grad forstærkes, hvis man samtidigt oplever, at samfundet på mange måder viser en fjendtlig holdning over for store dele af det, som man selv identificerer sig med, for eksempel ens religion. En ung mand eller kvinde på 13-18 år vil have oplevet gennem hele sin barndom og spirende ungdom, at der i Danmark er en vedvarende og voldsom hetz mod islam, hvor ting, der kan siges om islam og muslimer, aldrig ville kunne siges om nogen anden religion eller minoritetsgruppe. Kunne man for eksempel forestille sig, at man kunne slippe godt af sted med at kalde hinduismen for en verdensomspændende terrororganisation, der blot venter på at blive nok til at slå "os alle" ihjel og overtage herredømmet? Eller påstå, at jødekalotten og nazikorset er totalitære symboler på samme niveau, og at begge dele skulle forbydes i det offentlige rum. Disse to udsagn er faldet af ledende meningsdannere om islam og det muslimske tørklæde.

Senest har vi set, at en meget stor del af den danske presse valgte at genoptrykke en række tegninger, som for to år siden satte store dele af verden i brand. Der er ingen tvivl om, at disse tegninger både her til lands og i resten af verden virker voldsomt provokerende på muslimer. Det opleves som et slag direkte i ansigtet på muslimer, når deres profet bliver hånet så åbenlyst.

Bliver man ved med at sparke til nogen længe nok, risikerer man, at de på et eller andet tidspunkt sparker igen, og det er givetvis en af drivkræfterne bag de uroligheder, der har præget flere danske storbyer i løbet af februar. Der er nogen, som synes, de er blevet sparket så meget til, at de ikke længer magter at tage imod, uden at de også selv sparker.

Det er utroligt farligt for et samfund, hvis man har et større befolkningssegment, som mangler følelsen af at høre til. I værste fald kan dette drive mennesket fra at være en potentiel medborger til at blive en aktiv modborger. Derfor skal der sættes meget markant ind på at bibringe alle danske borgere, uagtet hudfarve, etnisk oprindelse, religion, køn, alder med mere en klar følelse af at være en velkommen del af samfundet, for på denne måde at tage et af de skridt, der skal tages, for at sikre et stabilt og roligt samfund.

Det ovenfor skitserede problem er naturligvis ikke alene årsagen til den uro, som har præget en række byer i februar. Der er adskillige andre elementer i den store gordiske knude af problemer, som er kommet til udtryk i vold, afbrænding af biler og optøjer i byens natteliv. Men det danner den dybe klangbund langt inde i hjertekulen på mange unge menneskers frustrationer. Oven i dette kommer så en lang række andre lyde og toner, som tilsammen danner en sand kakofoni af mislyde, der kommer ud i nattens mulm og mørke.

Vi bliver nødt til at skille denne gordiske knude af problemer og frustrationer ad i sine enkeltbestanddele og se på dem hver for sig, og derefter tage fat på at årsagsbehandle, mens der naturligvis fortløbende skal symptombehandles.

Er vi ikke villige til at gøre dette stykke fodarbejde, vil det kun gå op ad bakke herfra.

Abdul Wahid Pedersen er imam

[Fortsættes, klik her](#) | [Vis hele artiklen](#)

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [Næste side](#) »